

nesmí, ani když právě zmíněné předpoklady jsou dány, povolití příspěvek vyšší nebo od dřívějšího dne, než tam stanoveno. Není však úřadu nijak zabráněno, aby příspěvek na výživu odepřel i tehdy, když všechny zákonné předpoklady jsou splněny, zejména tedy, když v případě propuštění úředníka, který je dosud na živu, nebylo použito předpisu § 98 odst. 1 služ. pragm., nebo aby povolil příspěvek nižší nebo od pozdějšího dne, neboť zákon nechtěl příslušníkům propuštěného úředníka založiti žádný právní nárok (viz nález Boh. A 9902/32).

Z toho plyne, že povolil-li žal. úřad st-lce podle § 98 odst. 2 příspěvek na výživu nikoliv ode dne, kdy propuštěnému jejímu manželu byl zastaven aktivní plat, nýbrž od pozdějšího termínu, neporušil tím žádného subjektivního práva st-lčina ve smyslu § 2 zákona o ss, třebas ani u manžela jejího nebylo použito ustanovení § 98 odst. 1 služ. pragm.

Č. 12.608.

Zaměstnanci veřejní: Jestliže nebylo řádně vyhověno oznamovací povinnosti stanovené v § 19 zákona č. 286/1924 Sb., není podstatnou vadou řízení, že opatření podle §§ 17 a 21 cit. zákona o úsporných opatřeních ve veřejné správě učinil v I. stolici úřad tehdy ještě nepříslušný.

(Nález z 31. října 1936 č. 15.804/36.)

Věc: Ema F. ve Šluknově proti rozh. min. fin. z 5. února 1934 o krácení odpočivných požitků podle § 17 zákona č. 286/1924 Sb.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-lka, poštovní adjunktka ve výslužbě, byla zaměstnána u poštovního a telegrafního úřadu ve Šluknově od roku 1926 do konce roku 1931 jako výpomocná síla za odměnu stanovenou pro službu mimo úřední hodiny. Zem. fin. ředitelství v Praze snížilo jí proto výměrem z 22. června 1932 podle § 17 odst. 2 č. 1 bodu a) zákona č. 286/1924 Sb. odpočivné požitky od 1. ledna 1926 do konce roku 1931 o část zmíněné odměny a předepsalo jí od 1. srpna 1932 k náhradě přeplatek 10.330 Kč.

Z výměru toho podala st-lka odvolání, v němž uplatňovala nepříslušnost zem. fin. ředitelství v Praze po rozumu § 21 odst. 3 zákona č. 286/1924 Sb., ježto jejím úřadem poukazujícím odpočivné požitky je ředitelství pošt a telegrafů v Praze, kteréž však opatření o krácení neprovedlo, takže nelze tvrditi, že by st-lka nepobírala požitků v dobré víře. Ostatně není zmíněná odměna aktivním veřejným požitkem dle § 24 cit. zákona.

Odvolání tomuto nebylo nař. rozhodnutím vyhověno.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvažil nss toto:

Žal. úřad v nař. rozhodnutí vyslovil, že podle ustanovení § 20 zákona č. 204/1932 Sb. k opatření podle §§ 17 až 21 zákona č. 286/1924 Sb. je příslušným úřad, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočivných (zaopatřovacích) platů, a že tímto likvidujícím úřadem je nesporně

zem. fin. ředitelství v Praze, takže krácení podle § 17 zákona č. 286/1924 Sb. provedl kompetentní úřad, třebaže se tak stalo výměrem I. stolice ještě před účinností zákona č. 204/1932 Sb. Proti tomu namítá stížnost, že podle § 21 zákona č. 286/1924 Sb. přísluší opatření podle §§ 17 a 18 zákona učiniti úřadu poukazujícímú požitky, o jichž snížení jde, že požitky byly v daném případě poukázány ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze a mohlo proto opatření ve smyslu §§ 17 a 18 učiniti jen ředitelství pošt a telegrafů, nikoli zem. fin. ředitelství, kteréž k opatření takovému nebylo kompetentním, jak to již nss vyslovil. Zákon č. 204/1932 Sb. vstoupil v účinnost teprve dnem 1. ledna 1933 a nemůže ho podle mínění stížnosti proto býti použito na opatření, jež st-lce bylo doručeno dne 12. července 1932.

Je sice pravda, že nss v nálezech Boh. A 7573/28, 8472/30, 10.177/32 vyslovil právní názor, že »úřadem poukazujícímú požitky« ve smyslu § 21 odst. 3 zákona č. 286/1924 Sb. rozumí se resortní úřad, jemuž přísluší odpočivné (zaopatřovací) požitky vyměřovati, a že proto v daném případě před účinností § 20 zákona č. 204/1932 Sb. bylo příslušno provésti opatření ve smyslu §§ 17 a 21 odst. 3 zákona č. 286/1924 Sb. ředitelství pošt a telegrafů v Praze a nikoli zem. fin. ředitelství v Praze; nicméně neshledal nss v daném případě ve vyličeném postupu podstatnou vadu, ježto, jak bude dole blíže rozvedeno, postupem tímto nebyla st-lka na svých subjektivních právech zkrácena, jak to nezbytně vyžaduje § 2 zákona o ss. V tomto směru slušelo uvést:

Žal. úřad vyslovil v nař. rozhodnutí, že i odměna vyplácená st-lce je státním aktivním požitkem podle § 17 zákona č. 286/1924 Sb., neboť § 20 cit. zákona za takovýto požitek prohlašuje každý požitek vyplácený ze státní pokladny. Proti tomuto právnímu názoru žal. úřadu nevznáší stížnost žádných stížných bodů ve smyslu § 18 zákona o ss. Ale pak je vycházezi ze stanoviska, že i zmíněná odměna jest aktivním státním požitkem po rozumu §§ 17 a 20 zákona č. 286/1924 Sb.

Žal. úřad vyslovil v nař. rozhodnutí, že st-lka se nemůže domáhati předpisu přeplatku pouze za 3 roky zpět podle § 9 zákona č. 287/1924 Sb., poněvadž neučinila zadost povinnosti uložené jí § 19 zákona č. 286/1924 Sb., který ukládá všem percipientům, aby orgánu likvidujícímú odpočivné požitky hlásili jakékoliv vedlejší příjmy. Poněvadž této uložené povinnosti neučinila zadost, nepřijala přeplacené požitky v dobré víře. Stížnost naproti tomu tvrdí, že st-lka již ve stížnosti výslovně upozornila, že hlásila pobírání odměny služební cestou ředitelství pošt a telegrafů v Praze jakožto úřadu, jenž odpočivné požitky poukazuje, a že proto mělo ředitelství pošt a telegrafů možnost, bylo-li toho názoru, že ustanovení § 17 zákona je na případ st-lčin použitelný, odpočivné požitky její krátiti. Ježto ředitelství tak neučinilo, pobírala a spotřebovala prý st-lka odpočivné požitky v dobré víře a nelze jí proto tyto krátiti za dobu delší než tři let po rozumu § 9 zákona č. 287/1924 Sb. Námitku tuto neuznal soud důvodnou.

Jak nss ustáleně judikuje (Boh. A 10.009/32, 10.149/32, 11.312/34 atd.), předpokládá »bona fides« ve smyslu § 9 zákona č. 287/1924 Sb. příjemce výslužného, který nemá na nesprávném přiznání nebo likvido-

vání odpočivných nebo zaopatřovacích požitků žádné viny a který vyhověl tedy povinnosti oznamovací, uložené mu v § 19 zákona č. 286/1924 Sb. Této povinnosti st-lka nesplnila, jak vysvítá z této úvahy: Předpis § 19 zákona č. 286/1924 Sb. stanoví, že osoby, jež mají nebo nabudou nárok na státní odpočivné nebo zaopatřovací požitky, jsou povinny i bez úředního vyzvání oznámiti úřadu požitky likvidujícím u správně všechny státní nebo nestátní veřejné požitky (§ 20), na něž mají nebo nabudou nárok. U osob, jež mají nebo nabudou nárok na státní odpočivné požitky, rozšiřuje se povinnost tato i na oznámení jiného příjmu (§ 18). . . . Částky přijaté bez oprávnění se srazí při příštích výplatách státních požitků. Předpis tento nabyl účinnosti dnem 1. ledna 1925 (§ 31 cit. zákona) a byla tedy i st-lka tímto dnem povinna, aby ohlásila úřadu, který likvidoval její odpočivné požitky, odměnu, kterou jí poštovní správa poskytovala za zaměstnání jako výpomocná síla u poštovního úřadu ve Šluknově, a to bez ohledu na to, zda byla či nebyla úřadem na předpis § 19 zákona č. 286/1924 Sb. upozorněna.

Této oznamovací povinnosti nemohla se st-lka zbaviti, jak mylně za to má stížnost, tím, že oznámila pobírání odměny úřední cestou ředitelství pošt a telegrafů v Praze, ježto úřad ten byl sice úřadem požitky odpočivné poukazujícím ve smyslu § 21 odst. 3 zákona toho, nikoli však i úřadem požitky odpočivný likvidujícím ve smyslu § 19 zákona č. 286/1924 Sb. Likvidujícím úřadem ve smyslu tohoto předpisu sluší totiž rozuměti ony úřady, které provádějí likvidaci, t. j. ono účtárenské, resp. pokladniční opatření, aby odpočivné požitky byly pokladnou vyplaceny (viz Boh. A 9061/31 a 10.177/32). Úřadem odpočivné požitky st-lky likvidujícím byla však a jest i nyní účtárna zem. fin. ředitelství v Praze. Zem. fin. ředitelství v Praze však st-lka oznámení ve smyslu § 19 zákona č. 286/1924 Sb. neučinila a nemůže splnění této povinnosti suplovati oznámení, které st-lka o pobírání vedlejšího aktivního požitku učinila na ředitelství pošt a telegrafů v Praze.

Jestliže tedy žal. úřad za tohoto stavu věci neuznal dobré víry ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 287/1924 Sb. na straně st-lčinně a jí podle § 9 odst. 1 zákona č. 287/1924 Sb. a § 19 zákona č. 286/1924 Sb. neprávem pobírané odpočivné požitky od 1. ledna 1926 do konce roku 1931 předepsal k náhradě, nelze tvrditi, že by postup ten odporoval zákonu a že by tím protizákonně bylo porušeno nějaké subjektivní právo st-lčino ve smyslu § 2 zákona o ss.

Č. 12.609.

Pojišťovací právo: * Ve smyslu § 4 nemocenského zákona ve znění zákona č. 268/1919 Sb. a zákona č. 248/1923 Sb. jest určitou činnost pokládati za provozovanou na účet určité osoby — zaměstnavatele — tenkrát, jestliže se výsledky této činnosti projevují v hospodářství oné osoby jako důsledek přímého vztahu mezi osobou tou a podnikáním, pokud se týče prací osob zaměstnaných.

(Nález z 3. listopadu 1936 č. 16.443/34.)